

SIGUEM PRAGMÀTICS: EXIGIM RESPECTE

Ramon Lapiedra i Pep Pérez- President i Coordinador de «Valencians pel Canvi»

Fa pocs dies, el ministre portaveu, el Sr. Zaplana, cap de llista del PP al País Valencià per al proper 14 de març, va ser interrogat per un periodista sobre les afirmacions del Sr. Aznar quant a les famoses, però inexistents, armes de destrucció massiva de Sadam Hussein. Amb més gosadia que memòria, el candidat va afirmar que no mai el Sr. Aznar havia fet unes afirmacions semblants. A l'endemà, més d'un diari, tirant mà de les hemeroteques, i dels registres sonors, reproduïa declaracions de l'actual president del govern a Madrid que palesaven la desimboltura fraudulenta amb què va contestar el nostre candidat.

Si no fos més que això, sempre es podria dir que qualsevol, en un moment poc inspirat, pot cometre una imprudència. Però és molt més que això: és tota una actitud calculada de negar l'evidència, practicada des de sempre amb contumàcia i, per ara, amb impunitat. Com quan el nostre candidat, farà un parell d'anys, en uns dies en què la premsa es feia ressò del baix nivell d'inversió en I+D al País Valencià, aprofitava un acte públic de la Fundació Universitat-Empresa de la Universitat de València, per a proclamar impàvid la previsió de la Generalitat de gairebé quadruplicar aquell nivell en el termini de quatre anys. Vostès han vist que unes declaracions tan emfàtiques s'hagen traduït després en res? Nosaltres, tampoc. Però, pel que sembla, el que importa és el titular desorientador a la premsa de l'endemà. Tampoc no sembla que importe res el fet que el compromís assumit, en si mateix, fos una barbaritat de manual. Tota persona mínimament informada sobre les qüestions d'I+D sap que el sistema de Ciència i Tecnologia, pel coll de botella que significa la formació especialitzada, és incapaç d'absorbir, de manera eficient, grans augments sobtats pressupostaris. Que, per la seua importància social i la seua naturalesa, el que necessita aquest sistema són augments pressupostaris reals, però, a més, graduals i persistents, allunyats de qualsevol precipitació dictada per oportunistes electorals.

De fet, els exemples similars a l'anterior, per a mostrar la manipulació i l'engany informatius practicats sistemàticament pel PP a tota Espanya, i pel Sr. Zaplana a casa nostra, es podrien multiplicar fins a la reiteració més aclaparadora. Fins a tal punt que, arribats ací, caldria preguntar-se per què l'elector ha deixat passar fins ara una falta de respecte als ciutadans tan cridanera com la que significa aquella reiteració. Per què no ha votat de manera clarament majoritària altres opcions electorals més compatibles amb l'honestedat política, amb la bona gestió econòmica, i amb la solidaritat.

Però, ja que ens hem fet aquesta pregunta, que el lector ens permeta glossar-la amb una anècdota recent. L'estiu passat, abans de les eleccions presidencials argentines, quan les enquestes donaven un avantatge important per al candidat Carlos Menem, corrupte fins a la mèdula, vam coincidir a la Universitat d'Estiu de Gandia amb un professor d'economia política d'aquell país i li vam expressar la nostra sorpresa i decepció davant d'aquelles previsions. El fet era que el professor argentí estava tan decebut com nosaltres. Tot i així, vacil·lant, va voler avançar un intent d'explicació d'aquell resultat. Pensava que el polític peronista típic era un personatge populista i decididament corrupte, però, «professional»,

i que eixa professionalitat li permetia «fer coses» allà on l'oposició mostrava una certa incapacitat real o aparent de treure's la pasta de les mans; i pensava que molts electors argentins, obnubilats per aquell «fer coses», estaven disposats a votar aquests tipus de candidats, disculpant-ne la corrupció. En escoltar aquesta explicació, vam pensar: si això és veritat, així va l'Argentina! Perquè és probable que un ciutadà que està disposat a exculpar amb el seu vot els polítics corruptes vulga reservar-se per a si mateix prou més mànega ampla d'aquella que acaba de concedir, i clarament es veu que la cistella social que es puga fer amb un vímet d'eixa textura ha de fer figa pels quatre costats.

Potser també molts ciutadans valencians pensen que, després de tot, corruptes o no, els polítics del PP són uns bons gestors econòmics, i que això és el que hi compta. Però, a banda el fet que pensar això no seria pragmatisme sinó inconseqüència, ni tan sols és cert que siguen uns bons gestors econòmics: la productivitat de l'economia espanyola i la seua competitivitat han baixat fins a nivells alarmants, la inversió industrial és perillosament baixa, els preus immobiliaris estan desorbitats, la ingerència partidista i pertorbadora de l'Administració en l'economia està a l'ordre del dia, un sector estratègic com és l'I+D està clarament desatés, i en els seus huit anys al front de la Generalitat Valenciana el Sr. Zaplana ha acumulat un deute públic enorme que pesarà com una llosa sobre el futur econòmic dels valencians. Això sense parlar de la caiguda de la despesa social en l'Espanya d'aquests darrers huit anys, de l'abandó de l'educació pública i, per acabar-ho d'adobar, de l'adoctrinament catòlic a l'escola, pagat amb els diners de tots, però gestionat pels bisbes.

Realment, creiem que hi ha raons sobrades perquè aquells votants d'esquerra o progressistes, que segons les enquestes s'han quedat a casa en les darreres convocatòries electorals, acudisquen ara a votar unes altres opcions més creïbles que el PP, no fos el cas que aquest partit, amb l'èxit d'una nova majoria absoluta, tinga mans lliures per continuar quatre anys més pel mateix camí. Trobem que una espècie d'higiene pública, de necessitat de regeneració cívica, demana que el pròxim 14 de març donem suport a opcions progressistes que, en l'àmbit valencià o en l'espanyol, representen un camí diferent i un obstacle a aquest èxit electoral en què el PP confia. Que representen, sobretot, un respecte a la dignitat dels ciutadans.

(Levante-EMV, 12 de febrer de 2004)